

Kónya Gabi válasza:

Lászlóné Kónya «konyabog@gmail.com»

Kedves Erzsike!

Nagyon meghatott és jól esett, hogy írtál nekem. Hiszen tudod, hogy kiléptem a POFOSZ-ból. Nem azért mert szívbeli indíttatásom volt rá, inkább önvédelemből. Ugyanis miután az Eseti Bizottság megsemmisítette K. L. által hozott kizárásomat, már Á. A. Indította az új etikai eljárást ellenem. Így számomra egy út maradt, hogy önként lépek ki.

Természetesen fogok válaszolni, és ha valamiben segíthetek Neked, állok rendelkezésedre.

Nem felejttem el, hogy Te nem akadályoztad a FB által rám rótt feladat elvégzését és visszavontad az Etikai eljárást is

Szívélyes üdvözetem

Kónya Gabi

Dr.Kónya Lászlóné született Kelemen Gabriella

Szombathelyen születtem 1937-ben

Anyám Ehmann Erzsébet Apám Kelemen József főgépsz Vas megyei Elektromos Műveknél elpusztult a Don kanyarban

Testvéreim

Kelemen Béla mérnök meghalt 1981-ben /51 éves volt/

Kelemen Erzsébet Haja Istvánné meghalt 1989-ben /57 éves volt/

Emlékezem a rákosi érára

Iskoláimat Szombathelyen végeztem a Domonkos rendi zárda- iskolában majd a középiskolát is a Szombathelyi Gépipari Technikumban 1955-ben érettségiztem és technikus oklevelet szereztem.

A rákosi érában a technikus mint szakember értéket jelentett s az állam gazdálkodott vele. Ez azt jelentette, hogy oda kellett menni dolgozni ahova a munkaerő gazdálkodás irányított.

12 éves voltam az egyházi iskola VII. osztályát kezdtem ősszel. Egyik reggelen nem a megszokott kedves nővér fogadott bennünket a katedrán hanem egy utcai ruhás tanárnő. Közölte, hogy a kedves nővérek elmentek, ezután ők fognak tanítani bennünket, világi tanítók. Megtudtuk, hogy éjjel teherautóra zsuppolták fel a kedves nővéreket és ismeretlen helyre vitték őket Nem mertük kimutatni megrendülésünket, de némán sírt az osztály. Együttérzésünk ezeké az életről lemondó, teljes szívvel a tanításnak élő apácáké volt. Megérezztük, hogy itt nagy aljasság történt és gyűlöltük, gyűlöltem Rákosit, aki ezt elrendelte. Már előtte is igazságtalannak tartottam, mert az én apámat, aki nem önként ment a frontra, igaz felvirágozott vonaton, de akarata ellenére vitték a Don kanyarba, ahol elpusztult nem hősi halott lett, hanem Rákosi szemében aljadék, mert szovjet katonákat ölt.. Anyám kárpótlást, támogatást nem kapott minket, hadiárvékat soha nem kárpótlottak, 80 éves lettem mire az első kormány az Orbán kormány megtette az első lépést és havi 10 ezer ft támogatást ítél meg a hadiárvéknak

A középiskola ahová jártam 1951-55-ig hozzám hasonló szegényekkel volt tele, nekünk Zsiros kenyér volt a tízóraink, nem volt télikabátunk de mivel nem láttunk gazdagokat magunk körül nem éreztük a rémességét szegénységünknek. A félelem ami állandóan jelen volt, hogy egy

rossz mondatodért, egy viccért, jöhet éjjel az ÁVO ez bénító és lehangoló volt Sok lefojtott indulat a rettegés miatt, robbant 1956 okt 23-án.

Esetemben a Dunavölgyi Építőipari V. Székesfehérvári telephelyére majd Almásfüzitőre. Mivel özvegy Édesanyám tovább taníttatni nem tudott, ugyanis a bátyám a Műszaki Egyetemre járt nappali tagozatra, kis keresetéből két fő egyetemi taníttatására nem tellett. /Nővérem férjhez ment és Ebesre került 1953-ben/- elfoglaltam a kiutalt állást 1956. október 23-a Almásfüzitőn ért. Itt harcok nem voltak de mi fiatalok leálltunk a munkával és motorbiciklin jártuk a falvakat kértük hogy küldjenek élelmiszert a fővárosnak és támogassák a forradalmat és Pest népét minden módon segítsék a forradalom győzelmét. Okt.28.-án sikerült motoron Pestre mennem és az ottani csodálatos hangulat , a tisztaság és szeretet légköre mely uralkodó volt a városban teljesen lenyűgözött. Szepes Mária írása: 1956- maradandó példa számunkra címmel - jobban kifejtí nálamnál- ezt az érzést

.".....Életem legszebb hete volt. Pedig nem éltem illúziókban. Tisztában voltam vele, hogy hazámat lenyelte a mamutnyi Szovjetunió Nem fog belenyugodni elszakadásunkba Reménykedő nyugati hatalmakban bízó szabadságharcunk nem végződhet jól. Megszállóink könnyörtelen láncfalpai bizonyosan eltaposnak bennünket Október 23-án 1956-ban mégis együtt énekeltem honfitársaimmal a Kossuth nótát. Lelkesedtem, könnyeztem valami olyan élménytől megszállottan, amelyet sem azelőtt, sem azóta nem tapasztaltam, DE A VILÁG SEM

E spontánul kirobbant forradalomban tökéletes egységgé forrt össze e mostoha földrajzi helyzetű, legkevertebb népességű, gyönyörű magányos kis ország amely mindig különböző nagyhatalmak prédája volt letelepedésünk óta. A fellángoló szeretet, áldozatkész elszántság, , egymást segítő, értékeket védő becsület, összetartozás, , égisz lobbanó hazafiság olyan közösséggé kovácsolta hazámat, amely nem ismert különbséget ember és ember, fajta, vallás, munkás, paraszt., értelmiségi, művész tudós diák, tanár között. Vidékről szekérszámra hozták a városba a termelők, állattenyésztők az élelmet, Kacsát, libát, sonkát, kolbászt., zöldséget, gyümölcsöt és nagy kenyér vekniket. Magam is hazacipeltem a Széna térről ahol harcok folytak két nagy házikenyeret

Egy kedves síró parasztembertől kaptam, aki ott osztogatta mindenkinek MAGYAROK VAGYUNK mondta könnyeit szétmázolva az arcán A gyerekek a Moszkva téren Molotov koktélt dobáltak az oroszokra keresztbe állított villamoskocsik mögül. És persze várták az amerikaiakat. A Szilágyi Erzsébet fasoron betört ablakú kirakatok előtt nagy papír dobozok álltak amelyekbe pénzt dobáltak a járókelők s a kirakatban levő tárgyakhoz senki sem nyúlt.""

Szepes Mária írása még folytatódik, de a forradalom lelkiségét eddigi sorai híven visszaadják

...életem legszebb hete volt

Kádár éra

1956. novemberben és decemberben sztrájkoltunk. Én Szombathelyen Édesanyámnál töltöttem ezt az időt,, lehangoltság, volt a jellemző és némaság, reménytelenség. Január második hetében visszamentem Füzítőre a munkahelyemre Akkorra már a régi kommunista vezetés állt fel újra és engem a forradalmi magatartásom miatt elbocsátottak "felmondás a vállalat részéről" bejegyzéssel a munkakönyvembe Ez a mondat sötét pecsét volt, és nem tudtam elhelyezkedni technikusként ,sőt fizikai munkára sem. Özvegy anyám tartott el megint. Ezt nehezen viseltem és elhatároztuk 3 barátommal, hogy kimegyünk Ausztriába ott vállalunk munkát. 1957 márc.8.án este indultunk gyalog Búcsú határ menti község felé. Egész éjjel gyalogolva, lopakodva kúszva, mentünk a határ felé. Ekkor már újra volt határőrség Egy rakétát lőttek fel közel hozzánk, ezért eltértünk az iránytól . Hajnalban egy falúba értünk, boldogan, hogy Ausztriában vagyunk. Megvártuk amíg fény gyullad valamelyik házban, hogy jelentkezhessünk. Aztán Csáky István, aki jól tudott németül oda ment a világos ablakhoz, megkérdezte hol vagyunk. Egy rámeredő pisztoly volt a válasz ! Kiderült, hogy eltévedtünk, még magyar területen vagyunk és a határőr parancsnok ablakán kopogtattunk Azonnal letartóztattak, fogdába, majd a szombathelyi börtönbe vittek minket Elítéltek 4 hónap börtönre Erről a 4 hónapról másutt beszélek ha igénylik. Csupán annyi, hogy a börtön, ahol WC-re sem mehettünk ki, a szükségletünket egy küblibe kellett elvégezni a másik 3 fő cellatárs közelségében, pszichésen annyira megviselt, hogy megszűnt a meneszem

Miután szabadultam, 1957. júliusban Pestre mentem, a bátyám fogadott be otthonába jószívű feleségével felkaroltak. Elhelyezkedni csak fizikai munkára tudtam, bolgárkertészetben, majd a tubus-gyárban éjszakai munkára Kétszer fordult elő, hogy a hajnali fáradtságban a gép elkapta a kezemet és letépte a körmömet a hüvelykujjamról 1 évi gépmunkás munka után kerültem bátyám jóállásával a Tungsramba, ahol ugyan nem technikus, de műszerészként állandó nappali munkát végeztem. Fekete bárány voltam itt is, mint politikai börtönviselt, nem utazhattam, nem tanulhattam esti tagozaton sem,, irodai munkáról álmodnom sem lehetett. Ezt hozta nekem a Kádár korszak

Hozzájárulok, hogy írásaimat a Rákosi korszakról és Kádár korszakról,, valamint életrajzi adataimat, melyet ismertettem ..a hon-lapra feltegye D Szűcs Lászlóné
Dr Kónya Lászlóné

Felfedeztem egy hibát az 56-os események írásánál,- azt írtam,, hogy 1953 okt. 23 az 1956 helyett

Üzenetem a fiataloknak ápolják híven az 56-os hősök és mártírok emlékét a forradalom napjainak emlékét, adják meg a tiszteletet annak a nemzedéknek akik akkor fellázadtak, harcoltak és Magyarország hírnevét fényessé tették örök időkre